

Våter å vuern

Si dä va' en da, söm Jonte i Alekasena hade vatt te skojen. Men dä rägnade å blaskade så dant den därninge da'en, så nör han köm hem, så hade han inte en tarre' trå' på se en gång. Å då så sa'e hans käring te hönöm:

»Hör du Jonte, du söm ä' våter å vuern, du kan gärna ta' å gå ätte' ett ämmare mä vatten åt me», sa' ho'.

Ja, Jonte han to' vattenämmart å geck, han. Men nör han köm tebaka, så va' dä han, söm slo' vattent över käringa si', å så sa'e han:

»Ja», sa'e han, »nu ä' du mä våter å vuern, så nu kan du ta' å gå ätte' ett ämmare», sa' han.